

Яка̀та – 1. Тр., С., от запис, 1984 г., от тур. *yaka* ‘склон, бряг’; 2. Сот., ЮЗ, южните склонове на *Рамануша*, лозарска местност.

Яла̀ка – Б., Ю 5,5, изоставени ниви сред гора, с голям камък, подобен на корито за поене на добитък, от тур. *yalak* ‘корито при кладенец за водопой на добитъка’.

Яла̀мов орех – Др., С 2, обраб. земя, в която е имало разцепено дърво; според местен информатор собственикът имал *ялама* – трудно зарастваща пъпка. От тур. *yalamata* ‘изхабен’.

Яла̀мовска могила – Тв., ЮИ 1,5.

Яла̀н чук̀ур – Сред., от емл. рег.

Яла̀м чайр – Гр., СИ 1. вер. от тур. *yul* гладък, лъскав.

Яла̀нузлик – Бл., Ю., стар път, който свързвал селото с *Керва̀нския път*. От тур. *yalniz* ‘сам, самотен’.

Яловата нива – Глш., Ю 1, място, което дава по-слаба реколта.

Ялѐ бур̀ун – Б.п., СЗ 4, според информатора топонимът означава ‘мазен връх’, понеже преди имало буйни, „тлъсти” треви; може би от *yağ* ‘мазина’.

Ямата – 1. Бин., ЮЗ 2; 2. Ич 3,5, според местно предание след сражение с гърците паднала голяма *яма* ‘плячка’; 3. Пан., З 1,2; 4. Стр., СЗ 2,5, ДИ: *Изгорялата яма*; 5. Шив., ЮИ 1, падини, ниски места.

Яма тарла̀ – Вѐг., Ю 1,5, нива в падина.

Яма̀ча – Бл., С., по *Дѐрва̀рския път*.

Яма̀ чайр – Гр., И 2, ливада на стрѐмно място – стои като *яма̀* ‘крѐпка’, от тур. *yata* ‘крѐпка’.

Ямболски път – 1. Бл., Ю; 2. Ж.в., ЮЗ; 3. Глш., ЮИ; 4. Др., Ю; 5. Ков., ЮЗ, Ю, ЮИ 2,5; 6. Ник., С; 7. Меч., Ю; 8. Боз., И; 9. Чок., Ю, част от стар път от Велико Търново за Ямбол и Цариград; 10. Кр., Ю, ЮИ стари пътища, които са водели към важния в търговско отношение град *Ямбол* по време на ранното османско владичество.

Ямболско шосѐ – Сл., ЮИ, шосе за *Ямбол*.

Ямките – Бож., ЮЗ 2,5.

Яму̀ра – Сл., ЮЗ 3, хълмисто място със стари лозя, сега пустеещо, от тур. *yağtir* ‘дѐжд’.

ян, янѐ, яна, яня – в местното тълкуване: ‘място’. – *Бачкѐ ~, Бент ~, Бичкѐ ~, Бюѐк ~, Герѐн ~, Гедѐкоолу ~, Дермѐн ~, Зейна̀ сечѐ ~, Йѐзба ~, Койна̀ ~, Кор̀у ~, Коруджѐ ~, Курдѐжѐна ~, Кѐшла ~, Мезарлѐк ~, Минала̀ ~, Сара̀ ~, Сарѐр ~, Янѐков ~, Тѐнѐ ~, Ярла̀р ~, Ятѐк ~.*

Янаклѐка – 1. Бин., З 0,5, поляна на мястото на изгоряла гора; 2. Гр., Ю 0,5, гора; 3. Нов., ЮЗ 2; 4. Ор., от рум. вл., 1882 г. от тур. *yangin* ‘пожар’.

Янкина поля̀на – Рак., ЮЗ 2.

Янкова орех – Бл., С 4,5 (СРТ).

Янковите вѐрбѐй – Тв., ЮЗ 3 (ГХХ).